

е жененъ човѣкъ, има жена и дѣца. По едно врѣме идва неговата другарка при менъ уплашена, разтревожена и ми казва. моятъ другарь отива вече, бере душа. Какво ще правя азъ сама съ тия малки дѣца! Дано Господъ го помилва, че да поживѣе поне още 2 — 3 години, да поизрастнатъ малко дѣцата! Отивамъ азъ при него, приближавамъ си ухото близо до сърцето му, слушамъ. Азъ имамъ много остро ухо. И какво чувамъ? Той се моли Богу, но така искрено, така сърдечно. Отивамъ при жена му и казвамъ: твоятъ другарь не отива на онзи свѣтъ. Този ученикъ именно сега е на правия пѣтъ. Утрѣ ще бѣде бодъръ и веселъ. На другия день вече кризата му минава, той се ободрява и ми казва: никога въ живота си не съмъ се молилъ тъй усърдно, както сега. Този братъ изнуди смущението отъ сърцето си. Сестрата пѣкъ се смути. Ето защо Богъ казва на този човѣкъ: ти ще живѣешъ не само още 2—3 години, но още — много можешъ да живѣешъ. И дѣйствително, той и до сега е живъ.

„Да се не смущава сърцето ви,“ Ще се молитѣ, и много усърдно ще се молитѣ. И азъ казвамъ: ние, съврѣменнитѣ хора, трѣбва да се сраимъ отъ смущенията си. Ще кажешъ: защо да се моля? — Ще се молишъ, като малкитѣ дѣца. Ще кажешъ: защо тъй? — За да се подигнешъ въ душата си, да забравишъ всичко минало, да дойде Божията благодатъ въ тебе, да те очисти, да ти даде онази радостъ, онзи миръ, които ще ти дадатъ нова свѣтлина, новъ импулъсъ за работа, за обичъ къмъ хората, за всичко възвишено и благородно. Казвате: ама азъ не съмъ разположенъ!